

LAURENS TEN DAM

Robin van der Kloor

Laurens ten Dam

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

© Robin van der Kloor en Laurens ten Dam 2013
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Pankra
Foto omslag © Kristof Ramon
Foto's binnenwerk © Cor Vos (tenzij anders vermeld)
NUR 480
ISBN 978 90 468 1589 2
www.nieuwamsterdam.nl/laurenstendam

Inhoud

Proloog 7

1 Werkloos 11

2 Trainen 22

3 Blanco 47

4 Voorjaar 65

5 Brommeren 92

6 Kopman 105

7 Bau en Lau 133

8 Bloed 158

9 Spanje 180

Epiloog 197

Uitslagen Laurens ten Dam 2013 205

Proloog

Slierten snot slaan tegen de ruit van de volgauto. De renner trapt een zwaar verzet. 54x11, zo te zien. Hevige windvlagen (de tramontane, beweerden een paar oude Franse mannetjes aan de start) maken een aerodynamische houding in het ligstuur onmogelijk. Hij is, schuin naar links hangend, meer zeiler dan wielrenner.

Dit is de tijddrit van Cap d'Agde naar Sète, de tweede etappe in de Ronde van de Middellandse Zee 2013. De seizoensstart van de renner. Gisteren was de openingsetappe. Die reed iedereen fluitend uit. Dat was een voorafje, een amuse op zijn best. Zijn motor sloeg vanochtend pas echt aan, tijdens de verkenning. Hij zag vroege starters letterlijk van hun fiets geblazen worden. 'Ongelooflijk, echt niet normaal,' roept hij koortsachtig als hij bij de teambus arriveert. 'Niet te doen dit, ik zag ze gewoon door de lucht vliegen.' Zelf vliegt hij ook alle kanten op, van pure wedstrijdspanning. Naar de fietscontrole, terug naar de bus. In de bus, uit de bus, op de roller. Een foto-graaf mag nu nog een close-up maken, 'maar over vijf minuten niet meer, dan kan ik niks meer hebben!' De renner gaat volle bak op de Tacx. Zijn ogen, die bezetenheid van de koers spuwen, speuren naar concurrenten. 'Sommigen rijden met hoge velgen, geen dicht wiel. De wind,' merkt hij op.

De renner start. Voor het eerst dit seizoen zet hij zijn longen volledig open. Hij moet even zoeken naar een ritme. In de kaarsrechte, doodsaaie weg van Cap d'Agde naar Sète vindt hij de maat en voelt hij zowaar macht in de benen. Ik draai mijn raampje open en roep hem iets toe, maar door de wind hoor ik mezelf niet eens, laat staan dat de renner mijn aanmoediging doorkrijgt. De snelheidsmeter in de volgauto geeft tussen de 50 en 60 kilometer per uur aan. In de volgauto lijkt dat niet snel, totdat ik over een rotonde moet, bijna uit de bocht vlieg en een landing in de greppel ternauwernood weet te voorkomen.

Eindelijk is de renner vrij, verlost van gedoe over doping. Geen kritische journalisten, geen teleurgestelde fans. Geen winkeliers die een gesigneerd shirt uit de etalage hebben weggehaald. Hij denkt niet aan de vorige sponsor of aan een mogelijk volgende. Of aan een ploegleider die epogebruik toegeeft dan wel ontkent. Hij wil gewoon koersen, daar doet hij het allemaal voor. Vorig jaar reed hij voor het eerst top-10 in een grote ronde, dit jaar is hij zelfs enkele keren voorzien als kopman. Vroeger was hij trots om wielrenner te zijn, maar sinds deze winter is het anders. Wat zeggen de burens over hem? Meent de visboer op de markt iets van zijn 'grapje' ('Heb je weer lekker een spuit gezet?')? En wat moet zijn vrouw antwoorden op vervelende vragen van collega's op haar werk? Kan hij over een paar jaar tegen zijn zoon, die nu nog te jong is om te begrijpen wat voor beroep zijn vader heeft, vol trots zeggen dat papa vroeger een meer dan gemiddelde wielrenner was? Of wordt later zijn wielloopbaan een verboden gespreksonderwerp in het gezin? Nog nooit verdacht geweest, toch als halve crimineel worden gezien. Wat voor waarde heeft zijn 'Ik heb nog nooit doping gebruikt,

en ik zal het ook nooit doen' nog? En hoe zit het met mijn vertrouwen in hem? Rijd ik hier echt achter een schone renner, een die de verleiding van epo heeft kunnen weerstaan?

De weg buigt naar rechts, eindelijk even wind mee. Met dik 70 kilometer per uur vliegt hij over een drempel. Vanuit de auto lijkt het of hij van zijn fiets wordt gekatapulteerd, maar navraag bij de renner leert: 'Nee joh, daar was niets aan de hand.' In de volgauto heerst meer stress dan op de fiets. In Sète wacht de renner een venijnige slotklim, een muur van 17 procent: de Mont Saint-Clair. De klappen van de tramontane hebben plaatsgemaakt voor de flanken van de berg. Staan, zitten, zwoegen, slingeren, de renner komt total loss over de streep. Vijftiende, op ruim een minuut van de winnaar. Hij hangt over zijn met slijm besmeurd frame.

'Goh, wat ziet hij eruit, die snotaap. Volledig naar de klo-ten in 24 kilometer, dat kan hij als geen ander,' zegt zijn ploegleider. Even is de renner onaanspreekbaar, kan hij niemand om zich heen hebben. Een halve minuut later kijkt hij op, ogenschijnlijk volledig hersteld. 'Lekker koersje dit, hè?' En dan: 'Ik daal af naar het hotel, het is koud, ik moet weg hier.' Een verzorger stopt hem een briefje in de hand met naam en adres van het hotel en de renner baant zich een weg door het verkeersinfarct op de toch al niet brede afdaling van de Mont Saint-Clair. Hij verdwijnt uit zicht, maar ik zal hem blijven volgen. Een jaar lang. Ik volg hem tijdens uren-lange duurtrainingen, zijn eerste koers als kopman en tijdens zijn revalidatie na een zware val. En de renner praat. Over zijn beroep, over de onzekere toekomst van zijn ploeg sinds de sponsor is afgehaakt, over Lance Armstrong, zijn oude held. Hij geeft zijn mening over de dopingschandalen

die zijn sport in ernstige verlegenheid hebben gebracht en is open op een nooit eerder vertoonde manier. Dit is een zoektocht naar de renner. Dit is het verhaal van wielrenner Laurens ten Dam.

1 Werkloos

19 oktober 2012

Op een door overwegend Duitse en Britse pensionado's bevolkte camping ergens op de boshellingen van de Alpujarras stapt een afgetrainde, magere man zijn camper uit. Het is nog vroeg, maar al warm, dus er kan buiten ontbeten worden. Hij trommelt de rest van het gezin op. Vrouw Thessa stapt met zoon Jens op de arm de huurcamper uit. Het seizoen zit erop, eindelijk kan het gezin een gezin zijn. Dan trilt zijn iPhone, een whatsapp-bericht van Robert Gesink. 'Er komt belangrijk nieuws aan om 09.00 uur.' Nauwelijks twee minuten later opnieuw getril. Laurens ten Dam begint te lezen, kijkt dan zijn vrouw aan en zegt: 'We zijn werkloos.'

Rabobank stopt met sponsoring van de wielerploeg. Perschef Richard Plugge stuurt de renners hetzelfde persbericht dat ook de rest van de wereld ontvangt. Gesink, de kopman van de ploeg, wordt van tevoren geïnformeerd. Even is er paniek bij Ten Dam. 'Zit ik nu echt zonder werk?' Een tweede persbericht korte tijd later brengt wat rust: de contracten voor 2013 zijn verzekerd en er wordt gedacht aan een white label-concept, een soort kopie van de T-Mobile-situatie van zeven jaar geleden. Eind 2007 ontstond de High Road-ploeg,

die als een club vrijbuiters de ene zege na de andere pakte. Kort voor de Tour van 2008 vonden ze een nieuwe sponsor: Columbia. Later kwam HTC daar nog bij.

Het nieuws over Rabo is nog geen twee minuten oud of de eerste journalisten bellen Laurens. Niet alleen de wielersjournalisten hangen aan de lijn: dit nieuws is blijkbaar ook interessant voor *RTL Boulevard* en *Hart van Nederland*. Of Ten Dam even een reactie voor de camera wil geven. 'Ja, dat is prima, als jullie naar de Alpujarras komen.' De eerste keren beantwoordt Ten Dam de telefoon nog, maar het houdt niet op. 'Er belde zelfs al een manager op. Die zag brood in deze zaak natuurlijk. Handig bedacht hoor, maar ik heb al een zaakwaarnemer, heb ik hem gezegd.' Na de tiende beller gaat de iPhone uit en zakt het gezin Ten Dam terug in de campingmodus. Er is nog een vakantie die moet worden afge maakt.

De Rabobank trekt na zestien jaar sponsoring de stekker uit de wielerploeg. Niet de affaires rond de Deen Michael Rasmussen in 2007 en Thomas Dekker in 2008/2009, maar het beruchte USADA-rapport waarin Lance Armstrong definitief ontmaskerd wordt, is de directe aanleiding om de sponsoring stop te zetten. Het is onder meer de aanwezigheid van 'Rider 14' die de wielerploeg van Rabo de das omdoet. De Amerikaanse wielrenner Levi Leipheimer vertelt in dat rapport uitgebreid over zijn gebruik van epo, maar ook dat van ploegmaats. Van 2002 tot en met 2004 reed de Amerikaan bij Rabobank. Volgens Leipheimer was epogebruik bij de Nederlandse ploeg normaal en werd het zelfs door de ploegarts verstrekt. In het rapport noemt Leipheimer ook de naam van een ploeggenoot, die in de publieke versie van het rapport

is gecensureerd, maar bij het USADA bekend is. Nog nooit heeft zo hard zwart op wit gestaan dat Rabo-renners aan de dope zaten. ‘We zijn geschokt door de vele details waar het rapport mee komt,’ zegt Rabo-baas Bert Bruggink tijdens een persconferentie op 19 oktober. ‘Voor ons maakt het rapport de spreekwoordelijke maat meer dan vol. Het is genoeg.’

Die avond schuift Bruggink aan bij *Nieuwsuur*. ‘We hebben geen vertrouwen dat het nog goedkomt met de sport.’ De bankbaas denkt niet dat de sport zich op eigen kracht kan afwenden van doping. En: ‘Wat we ook uit het USADA-rapport halen is dat er tot op heden een verzuurde, verrotte sfeer heerst in het wielrennen.’ Exit Rabo dus. En zo sleurt Armstrong in zijn val ook een Nederlandse wielploeg mee, die al zo lang meedraaide in het peloton dat de aanwezigheid vanzelfsprekend was geworden.

Laurens is in eerste instantie vooral pissig. Tijdens een interview eind november bij hem thuis reageert hij op de opmerkingen van Bruggink. ‘Ik ben het er zeker niet mee eens dat de sport door en door verrot is. Dat is gewoon niet zo. Ik ben in 2008 bij de ploeg gekomen en heb nooit iets verdachts gezien. Al zijn beweringen zijn gebaseerd op feiten en gebeurtenissen tot 2007. Het hele wielrennen is de afgelopen jaren veel schoner geworden. Het is in jaren niet zo leuk geweest voor ons als renners.’ En dat steekt Ten Dam. ‘Waarom hebben ze toen, na de affaire-Rasmussen, niet de stekker uit de ploeg getrokken, en nu wel? Toen stonden de zaken er veel slechter voor dan nu.’ Hij kan zich vinden in de reactie van de Britse wielrenner David Millar, die zelf na een dopingschorsing als voorvechter van het schone wielrennen

terugkeerde in het peloton. Op Twitter schrijft de Brit: ‘Beste Rabobank, jullie waren deel van het probleem. Hoe durven jullie weg te lopen van de jonge, schone jongens, die onderdeel zijn van de oplossing?’

Ten Dam: ‘Weet je wie nu de dupe is? Wilco Kelderman. Zo’n jongen heeft met deze hele shit niets te maken. Dat is een jonge renner, komt over van de beloften, is veelbelovend en stapt rechtstreeks in deze ellende. Hij barst van het talent, heeft nog nooit van doping gehoord en bam, weg is zijn ploeg.’

Laurens heeft de beslissing van de bank niet zien aankomen. ‘Ik was al een tijdje op vakantie, dus heb niet veel van de berichtgeving over het USADA-rapport meegekregen. Ik had het eerlijk gezegd niet verwacht. Natuurlijk wist ik dat het rommelde. En we wisten ook al jaren dat er geen akkefietjes meer bij konden, sinds Rasmussen en Thomas. Maar ik heb nou juist het gevoel dat het wielrennen de goede kant op gaat. We hebben het bloedpaspoort, we hebben een no-needle-policy, ik word tientallen keren per jaar gecontroleerd, renners rijden minder hard de bergen op: allemaal signalen dat het beter wordt.’ Toch kan hij naast boosheid ook begrip opbrengen voor de beslissing. ‘Toen ik het USADA-rapport wat nader ben gaan bestuderen, en met name de rol van de UCI, snapte ik beter waar de uitspraken van Bruggink vandaan komen. De bank heeft er geen vertrouwen in dat de huidige instanties de sport beter kunnen maken. Ik zeg niet dat ik het ermee eens ben, maar ik begrijp die opmerking wel. De UCI komt er niet best van af in dat rapport.’

Rond dezelfde tijd wordt een ploegmaat van Laurens, de Spanjaard Carlos Barredo, wegens onregelmatigheden in zijn bloedpaspoort op non-actief gezet. ‘Dat Carlos Barredo zo in het nieuws komt, ja, dat is natuurlijk ronduit klote. De

timing is heel beroerd.' Barredo is geschorst door de ploeg omdat de UCI een onderzoek naar hem is gestart wegens verdachte waarden in zijn bloedpaspoort. 'De UCI doet dat niet zomaar. Dan is er echt wel iets aan de hand. Zelf zegt hij dat het niet klopt, dat hij erin is geluisd. Maar ja, Carlos scoorde ook al een tien op tien bij een lijst van verdachte renners van de UCI in 2010. Dan krijg je van mij niet het voordeel van de twijfel. Als hij bij Astana had gereden, had ik hem allang veroordeeld.' Kort daarna wordt Barredo ontslagen en de Spanjaard stopt onmiddellijk met wielrennen. Hij werkt nu in een kroeg in Madrid.

Laurens baalt enorm van het imago dat zijn sport nu heeft. 'Ik schaam me bijna om wielrenner te zijn. Vroeger, als kleine jongen, leek het me fantastisch om ook over die Alpencols te rijden, net als Pedro Delgado, Steven Rooks en Gert-Jan Theunisse. Mijn eerste jaren als prof was ik trots, maar nu zou ik bijna in een anoniem shirt gaan trainen. Ik heb het gevoel dat ik als een halve crimineel door het leven ga. Dat mensen me zo zien. En ergens kan ik het ze niet eens kwalijk nemen. Wielrennen is een echte volkssport, maar we zijn het volk kwijtgeraakt.'

Ongeveer een week na de bekendwording dat Rabo stopt, is de Cauberg-clinic, een bijeenkomst die de laatste jaren gold als seizoensafsluiter. Ditmaal is de dag bijzonder beladen: het is voor het eerst dat de renners en begeleiding bijeen zijn sinds de bom is gebarsten. Voor het feest 's avonds is er een rennersvergadering, waar geen begeleiders bij zijn.

'Het ging er af en toe hard aan toe,' zegt Laurens ruim een maand later. 'Vooral de jonge jongens in de ploeg maakten zich boos. Sommigen geven de oudere renners de schuld

van het stoppen van de ploeg. Ik hoor in hun ogen bij de oude garde, dus ik kwam ook in die hoek te zitten. Ik werd bijna verdacht, alleen maar omdat ik ook in de “vuile tijd” heb gekoerst. Plots stond er een sterretje achter mijn naam.’ Op een gegeven moment kwam zelfs de vraag ter sprake of renners ‘met een slechte reputatie’ niet uit de ploeg gezet konden worden. Laurens laat in het midden om wie dat zou kunnen gaan, maar ik kan maar één iemand bedenken: Luis León Sánchez, die op dat moment in verband werd gebracht met de beruchte dopingdokter Michele Ferrari.

‘Zoiets gaat te ver. Ik kan best begrijpen dat jonge coureurs argwanend zijn. Ze zijn net prof en willen geen boobytraps onder de ploeg, want dan komt er nooit een sponsor en zijn ze hun baan kwijt. Ze willen geen messen in de rug, geen lijken meer uit de kast. Maar ze zijn niet moreel beter dan “wij” omdat ze toevallig in een ander tijdperk prof zijn geworden. Renners kunnen niet zomaar andere renners uit de ploeg zetten. Als het moet gebeuren, doet de ploegleiding dat. Werknemers kunnen geen collega ontslaan, dat doet de leidinggevende. Ik denk dat we met een eerlijk verhaal op potentiële sponsors moeten afstappen. “Het zit zo: we hebben een ploegleider die in 1999 een keer een hoger hematocriet had dan toegestaan. We hebben een renner die genoemd wordt in een zaak. Gaan jullie daarmee akkoord?” Zo moet het gaan, denk ik. Tijdens de bijeenkomst is geprobeerd om die jonge gasten het dilemma van iedere wielrenner die in de jaren negentig tot ongeveer 2006 koerste, uit te leggen: Ga je aan de epo of niet? Dopinggebruik was volledig ingebed in de wielercultuur. Als je het niet deed, kon je ervan uitgaan dat je nooit een topper zou worden. Langzaam komt het wielrennen uit die rotperiode. Het peloton is

misschien wel schoner dan ooit. Ik zeg niet dat er niks meer wordt gebruikt, want dat weet ik niet. Maar ik geloof ook niet dat er nu nog twintig renners in de Tour aan de dope zitten. Maar goed, dat was een pittige discussie boven op de Cauberg. De sfeer was niet grimmig, maar ook niet top. Aan het eind stonden de meeste neuzen wel weer dezelfde kant op. Het feest erna was heel bijzonder en voelde aan als de afsluiting van een tijdperk.’

Behalve dat Rabo ermee kapte, waren er in 2012 ook verschuivingen in het management en de ploegleiding. Ploegleiders Erik Breukink en Adri van Houwelingen werden aan de kant gezet en directeur Harold Knebel van Rabobank Wielerploegen trok zich terug op de dag dat de sponsoring stopte. Gedurende het jaar werden Michiel Elijzen en Merijn Zeeman aangetrokken als nieuwe ploegleiders. Zeeman, die overkomt van Argos-Shimano, is ook trainer en onder hem lijken de teugels wat dopingbeleid betreft wat harder te worden aangetrokken. Zo wil Zeeman niet dat zijn renners een trainer van buiten de ploeg hebben. En laat Laurens die nou net wel hebben: Eugene Janssen.

‘Ik weet hoe Merijn daarover denkt en daarin verschillen we van mening. Ik denk dat we nog wel een paar keer moeten sparren voor we eruit zijn. Eugene is al jaren mijn trainer sinds 2007, toen ik bij Unibet reed. Merijn wil het eigenlijk niet hebben, een trainer van buiten. Het gaat hem hierom: de ploeg wil niet met zijn mond vol tanden staan als ik ergens op betrapt word. Dan zouden ze moeten zeggen: Laurens heeft een trainer van buiten, we weten ook niet precies wat daar allemaal gebeurt. Dat wil hij voorkomen.’

Het lijkt op het verbod dat Thomas Dekker in 2007 kreeg

om de omstreden Italiaanse arts Luigi Cecchini als trainer te hebben. ‘Merijn is daar redelijk fel in. Ik ken hem al sinds mijn jeugd, we komen uit dezelfde streek. Ik heb zelfs nog tijdens mijn opleiding aan de Johan Cruijff University stage gelopen bij een wielerploegje in Noord-Holland dat hij begonnen was. We zullen nog weleens een paar keer flink in discussie gaan hierover. Ik snap zijn punt, maar dat betekent niet dat ik zomaar mijn trainer opgeef. Ik heb in de tien jaar dat ik prof ben een cirkel om mij heen opgebouwd, die ik niet kwijt wil. Vertrouwenspersonen, zoals mijn trainer, maar ook mijn verzorger Dominiek Cosemans, heb ik echt nodig. Die mensen wonen in de buurt en ik ben er kind aan huis.’

Bij een voetbalclub is er ook maar één trainer, en daar moet je het mee doen. ‘Ja, maar voetbal is een spelletje,’ zegt hij uitdagend. En dan serieus: ‘Ik kan niet zomaar gaan trainerhoppen. Ik heb de afgelopen jaren een sterke vertrouwensband opgebouwd met Eugene. Waarom zou ik iets anders moeten, als het al jaren goed gaat? En stel nou dat ik een trainer van de ploeg krijg wiens schema’s niet goed werken voor mij? Wat nou als ik daardoor niet meer presteer? Dan ben ik de klos en kan ik fluiten naar een volgend contract. Kan ik weer gaan aankloppen bij Eugene: mag ik alsjeblieft weer bij jou komen trainen? Wielrennen blijft wat dat betreft een individuele sport en je kunt trainen echt niet op teamniveau bekijken. Allemaal dezelfde trainer? Dat gaat niet werken.’

Wat zou Laurens vinden van een model dat lijkt op voetbal? Renners komen bij elkaar in de buurt te wonen, ze moeten meer samen trainen. ‘Ik hoop niet dat zoiets er ooit komt. Als ik een mooi contract bij een ploeg zou kunnen krijgen onder de voorwaarde dat ik bijvoorbeeld in Girona

ga wonen, dan is dat een breekpunt. Ik ben heel bewust in Maastricht gaan wonen. Ik kan hier perfect trainen. Voor het vlakke ga ik Belgisch Limburg in en naar het noorden. Als ik wil klimmen rijd ik de Eifel en de Ardennen in en als ik het korte werk wil, ga ik naar het heuvelland. En in Maastricht kunnen we ook nog een stads leven leiden.' Laurens is veel en graag op pad, maar als hij niet koerst, wil hij thuis zijn. 'Ik ga niet vaak op trainingskamp. Als het even kan blijf ik in Nederland. Pas als het al vijf dagen sneeuwt, zegt Eugene dat ik naar warmere gebieden moet. Wat mij betreft is Mallorca dan warm en ver genoeg.'

Echt een vreemde is trainer Eugene Janssen overigens niet voor de ploegleiders van Ten Dam. Hoofdtrainer Louis Delahaije is in de sport opgeleid door Janssen, ze kennen elkaar door en door. Het lijkt erop dat Laurens mede daardoor het voordeel van de twijfel krijgt. 'Ik heb begrepen dat Merijn onder voorwaarden akkoord gaat. Zo moet ik al mijn trainingen, met alle data van vermogen en hartslag, op de website van de ploeg zetten. Maar dat deed ik al, dus dat is geen probleem. Daarmee is de kou nu wel redelijk uit de lucht, geloof ik,' zegt Ten Dam.

Als ik zo de verhalen aanhoor over de Cauberg-clinic en de trainer van Laurens krijg ik het idee dat er weinig vertrouwen is op dit moment. Door de felle discussie tijdens de Cauberg-clinic lijkt de groep niet hecht.

'Dat valt wel mee, hoor. We zijn daar gewoon heel open geweest. We hebben vooral veel lol gehad, maar als er serieus gepraat moet worden, dan gebeurt dat ook. Bij Sky zal de sfeer anders zijn, stel ik me zo voor, vanwege de strenge antidopingmethode. Dat stimuleert in feite de omerta, het

grote zwijgen, want als je je mond opentrekt mag je vertrekken, word je meteen ontslagen. Niet dat er allerlei bekentenissen werden gedaan tijdens die bijeenkomst, maar we gaan het onderwerp niet uit de weg. Dat lijkt me alleen maar goed.'

Het is inmiddels diep in de avond, Ten Dam wil naar bed. Doping is nu niet bepaald het leukste onderwerp uit het wielrennen, maar tegelijkertijd is het onvermijdelijk. Hij beseft dat ook. 'Het onderwerp hoort helaas bij de sport. Doping is er al zolang als wielrennen, en sporten, bestaat. Ik begrijp dat er dan ook altijd over geschreven zal worden. Het is alleen wel wrang dat net nu de sport misschien wel schoner is dan ooit, we te maken krijgen met de grootste rotzooi ooit, van een paar jaar geleden.'

En dat is de ellende. Door de lijken die het USADA uit de kast trekt, staat de wielersport er slechter voor dan ooit. Ook al rijdt het peloton de laatste jaren schoner rond, toch balanceert de sport op het randje van de afgrond. Sponsors haken af, helden vallen van hun sokkel en renners hebben nauwelijks nog vertrouwen in elkaar. Is Ten Dam zelf eigenlijk wel te vertrouwen? Een renner die, zoals de jonge jongens van zijn ploeg stellen, in de 'vuile tijd' gereden heeft. Hoe zit dat precies met zijn trainer, die niet onder toezicht staat van de ploeg? Waren de ploegen waar hij reed wel zo betrouwbaar? Hilaire Van der Schueren was twee jaar zijn ploegleider en wordt door critici gezien als de personificatie van het oude wielrennen. Waarom heeft hij zelf niet aan de bel getrokken, als hij verdachte dingen zag?

Hoe gaat het nu verder met de sponsorloze ploeg en het gedoe rond de trainer? 'Op het trainingskamp op Fuerteven-